

[Lowzow]

ke spildt, men man kan vel aldrig blive for erfaren i disse sager.

Vi kan se af resultatet af dette, at det er de mindste prisstigninger, der har været i de år, vi har været deltagere. Det vil i hvert fald sige for forbrugeren, at det bliver de mindste prisstigninger for forbrugeren også. Vi kan se, at det har ramt dansk svineproduktion specielt i dette tilfælde. Det er noget, vi ikke har været vant til, og det kan blive meget kedeligt for svineproduktionen, idet man samtidig kan regne med, at de generelle priser vel nok er faldende på vej ud af dette år, og at man derved kommer ind i en krise for især baconproduktionen.

Vi kan for det tredje se, at der ikke er nogen fastlagt afvikling af disse monetære udligningsbeløb, som er en stor del af vores problem. Der er en hensigtserklæring om det. Vi ved, hvor svært det er at fastholde noget sådant inden for et internationalt samarbejde. Vi har ikke fået det, som vel nok var det stærkest ønskede fra dansk side, en fast afvikling af disse beløb. Jeg skal ikke sige, om man havde regnet med at kunne få det igen, men det må i hvert tilfælde være et punkt, som man fra den danske regerings og det danske folkets side følger stærkt op også i de kommende måneder, uanset det resultat vi er kommet til i dag.

Man kan faktisk i disse prisforhandlinger ikke se noget nyt i forhold til, hvad der har været før, ikke nogen rigtig linje, som fremtidig kan sikre landbrugsordningerne, som givet vil komme ud i svære tider i Det europæiske Fællesskab på grund af de enorme omkostninger.

For danske landbrug, må man sige, har der dårlig nok været dækning i dette forlig for de omkostninger, som allerede er kommet til landbruget. Der kan blive ca. 3.000 kr. pr. brug i Danmark, og det er udgifter, som allerede er indgået i gårdens regnskab, dels over skattesiden, dels over generelle omkostninger, så det er altså ikke engang en friholdelse for de beløb.

Om der er en afbalancering på europæisk plan, er måske svært at sige i øjeblikket, hvor man ikke helt kan overse, hvad de sydeuropæiske aftaler indebærer, men at en afbalancering er nødvendig, er helt givet, for kommer der en meget stor forskydning i forholdet mellem, hvad der bliver dækket, for henholdsvis de nordeuropæiske lande og de

sydeuropæiske lande, ender vi i nationale ordninger og før eller senere et så politisk spil i alle landbrugsordningerne, at de bryder sammen. Vi er derfor nødt til også at acceptere en rimelig udvikling i prisfastsættelserne, som vedrører hele Middelhavssektoren.

Vi må også gøre os klart, at den generelle krise må med ind i prisniveauet ved landbrugsforhandlingerne. Den generelle krise rammer nemlig forbruget og dermed generelt også vor mulighed for eksport og for udvidelse af eksporten, samtidig med at den ved dette er med til at bremse den naturlige strukturrationalisering alene på grund af arbejdsløsheden i hele Europa.

Men et andet problem har vi liggende, det er ikke løst ved disse prisforhandlinger, og jeg ved ikke, om vores minister kan udtale sig om, hvorvidt der er nogen mulighed for at få ændret dette. I dag er det sådan, at New Zealand har næsten 40 pct. af smørmarkedet i England, dvs. at det er Dominionsprivilegierne, som er så kraftige, at selv om der foreligger en generel hensigtserklæring om, at de kun skal have 25 pct., er de faktiske forhold, at de ligger på 40 pct. og altså er en enorm konkurrent til os.

Et andet problem er, at vi importerer ca. 20 mill. t majs fra tredjelande. Det er i mange tilfælde selvfølgelig aftaler med u-lande og generelle to- og tresidede handelsaftaler, der kommer ind i dette, men der ligger et problem i denne store import, som måske kunne påvirkes ved en meget lille forhøjelse af tærskelpriserne.

Endelig ved vi jo, at samtidig med at vi importerer denne store mængde, som ene går til foder, eksporterer vi hvede ud af Det europæiske Fællesskab med tilskud. Det vil altså sige, at vi modvirker den bevægelse, som vi selv lukker ind, og så må vi med tilskud eksportere ud af fællesmarkedet. Det synes ikke umiddelbart logisk.

Der er altså ting, som vi bør se på, og som vi må bede vores formandskab om at arbejde videre med og lægge op til kommende formandskaber i Det europæiske Fællesskab.

En anden ting, som man også må forberede, er udvidelsen af Det europæiske Fællesskab med Spanien, Portugal og Grækenland, lande, hvis optagelse i EF næsten indbygger konflikt på økonomisk vis. Det er store økonomiske problemer, der kommer ved denne optagelse, og der bliver store økonomiske